

Arrest

nr. 117 460 van 23 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 11 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 februari 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 28 juli 2008 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 28 mei 2009 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt door de Raad bevestigd bij arrest nr. 32.636 van 13 oktober 2009.

1.2. Verzoekers dienen op 24 augustus 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Op 14 juli 2010 wordt de aanvraag van 24 augustus 2010, vermeld in punt 1.2., ontvankelijk verklaard.

1.4. Op 7 november 2012 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in. Op 31 januari 2013 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt door de Raad bevestigd bij arresten nrs. 105.507 en 105.508 van 22 juni 2013.

1.5. Verzoekers dienen op 14 januari 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.6. Op 27 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag, vermeld in punt 1.5., ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekers op 12 maart 2013 in kennis worden gesteld. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en)

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

De aangehaalde elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - met name dat zij sinds juli 2008 in België verblijven, dat zij Nederlandse taallessen gevolgd hebben en Nederlands zouden spreken, dat zij werkbereid zouden zijn, dat zij een attest van inburgering voorleggen, dat zij een vrienden- en kennissenkring zouden uitgebouwd hebben en getuigenverklaringen voorleggen - vormen op zich geen grond om aan betrokkenen een verblijfsregularisatie toe te staan. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land zouden dienen te verlaten. De eerste asielprocedure van betrokkenen, ingediend op 28.07.2008, werd afgesloten op 14.10.2009 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het kan als normaal beschouwd worden dat betrokkenen - in afwachting van hun asielprocedure - hun tijd in België zo goed mogelijk trachtten te benutten. De procedure die betrokkenen opstartten bij de Raad van State schorste deze asielprocedure niet en werd afgesloten op 23.11.2009. Vervolgens maakten betrokkenen zelf de keuze om een aanvraag conform artikel 9ter in te dienen op 23.08.2009, waarna zij in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie in afwachting van een beslissing inzake deze procedure conform artikel 9ter. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. Betrokkenen waren op de hoogte dat dit verblijf hen mogelijk slechts tijdelijk zou worden toegestaan en dat zij bij een negatieve beslissing het land zouden dienen te verlaten. Het feit dat zij zich ondertussen verder zouden geïntegreerd hebben, kan dan ook niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie, aangezien dit het gevolg is van de eigen keuzes van verzoekers. Vervolgens maakten betrokkenen de keuze om nogmaals een asielprocedure in te dienen in België op 07.11.2012, die werd afgesloten op 31.01.2013 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door het CGVS, hen betekend op 01.02.2013. De duur van de asielprocedures - namelijk 1 jaar en 3 maanden voor de eerste procedure en 3 maanden voor de tweede procedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Verder wordt in de aanvraag aangehaald dat de kinderen van verzoekers schoollopen in België, waarbij schoolattesten worden voorgelegd, en dat een terugkeer naar het land van herkomst een onderbreking van het schooljaar zou betekenen, dat zij zullen geschaad worden in hun persoonlijke ontwikkeling, dat hun volledige schoolloopbaan zou worden teniet gedaan en dat zij opnieuw zouden moeten beginnen. Deze argumenten vormen echter evenmin een grond om aan betrokkenen een verblijfsregularisatie toe

te staan. Zoals hierboven reeds aangehaald, waren betrokkenen op de hoogte dat hun verblijf mogelijk slechts precair was en werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en in het kader van de aanvraag conform artikel 9ter. Ook de scholing van de kinderen wordt tijdens deze procedures toegestaan om het verblijf van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Aangezien verzoekers zelf de keuze maakten om twee maal een asielprocedure in te dienen en een aanvraag conform artikel 9ter, kan opgemerkt worden dat zij zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie waarin hun gezin zich bevindt. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als een grand om hen een verblijfsregularisatie toe te staan.

Wat de verwijzing naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag betreft, dient opgemerkt te worden dat niet aangetoond op welke manier dit artikel zou geschonden worden. Zoals reeds aangehaald, zijn het de ouders die verantwoordelijk zijn voor de situatie waarin het gezin zich bevindt. De loutere verwijzing naar dit artikel kan dan ook niet weerhouden worden als een grand voor regularisatie.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grand voor regularisatie aanvaard te worden.

Verzoeker haalt aan dat hij in het verleden is blootgesteld aan folteringen en daar de lichamelijke gevolgen van draagt. Er wordt echter niet aangetoond waarom dit element een grand zou vormen voor regularisatie, er worden geen bewijzen voorgelegd die deze bewering staven, noch wordt er gemotiveerd waarom dit voor verzoeker een grand zou vormen voor regularisatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

1.7. Op 24 juni 2013 neem de gemachtigde een beslissing waarbij beide aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, vermeld in punt 1.1., ongegrond worden verklaard.

Het beroep tegen deze beslissing wordt door de Raad verworpen op 23 januari 2014 bij arrest nr. 117 459

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM. In een tweede middel voeren de verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur, van het verbod op discriminatie en van het gelijkheidsbeginsel. In een derde middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

De middelen worden als volgt toegelicht:

"EERSTE MIDDEL:

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending art. 3 EVRM.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed :

- de aangehaalde elementen inzake integratie op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht te bekomen
- het feit dat de kinderen naar school gaan niet buitengewoon is
- de duur van de asielaanvraag kan niet als onredelijk lang kan beschouwd worden
- er ligt geen bewijs voor dat art. 3 EVRM zal geschonden zijn bij terugkeer
- er zijn voor het overige geen andere buitengewone omstandigheden om de aanvraag in België in te dienen

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers verblijven vier jaar in België, hebben zich goed geïntegreerd, hun kinderen gaan naar school hier in België, zij hebben in de mate van het mogelijke zich geïntegreerd. De asielprocedure heeft meer dan één jaar geduurd.

Verzoekers menen in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met al deze elementen

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de integratie op zichzelf, noch de scholing van de kinderen, noch de tewerkstelling, noch de duur van de procedures kan leiden tot regularisatie van verblijf.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW.

Indien gezinnen die hier 4 jaar verblijven, en steeds in procedure zijn geweest, weze eerst asielprocedure, vervolgens regularisatieprocedure, niet geregulariseerd kunnen worden, wie kan dan nog een beroep doen op art. 9 BIS VW.

Dit is niet meer redelijk.

TWEEDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verbod van discriminatie en schending gelijkheidsbeginsel.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde elementen inzake integratie in België, de problemen in het herkomstland en de precarie medische problematiek, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

De Raad van State besliste omtrent het begrip "buitengewone omstandigheden" als volgt:

"Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 9, §3 zijn geen omstandigheden van overmacht. Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoonde dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te bekomen. "

(RVS, nr. 93.760, 6 maart 2001, Rev. Dr. Etr. 2001, 217, advies CUVÉLIER B.).

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekkende gevolgen voor verzoekers een grondig onderzoek doorvoert hetgeen in casu niet is gebeurd.

Dat bovendien de motivering ontoereikend is.

Dit totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat verzoekers gedurende langere periode in afwachting waren van een beslissing op het door hen ingediende verzoek art. 9 TER VW.

Dat hiermee ten voile rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie.

Dat dient vastgesteld dat bij de beoordeling van de duur van de procedure, er enkel rekening wordt gehouden met de asielpcedure, en niet met de duur van de regularisatieprocedures.

Dat indien ook rekening wordt gehouden met de opeenvolgende procedures asiel en regularisatie, dan de procedure van verzoekster in totaal vier jaar heeft geduurd.

Dat dient vastgesteld dat verzoekster tal van elementen heeft voorgelegd, en het geheel van criteria in alle redelijkheid dient te kunnen beschouwd als zijnde grond voor regularisatie.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot. regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.

DERDE MIDDEL

Schending art. 3 EVRM

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar zijn/haar geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België.

Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procédure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend (doch hier dient opgemerkt dat de tweede asielaanvraag nog steeds bezig is, en dit dus nog niet 100 % zeker is) dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verwerende partij omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procédure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procédure ingeroepen redenen.

In Ingoesjetië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Ingoesjetië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Ingoesjetië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verzoekster kan niet terug.

Dat art. 3 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basis recht is. Art. 3 EVRM stelt " Niemand mag onderworpen worden aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat de gezinsleven omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- *er is nog een lopende beroepsprocedure art. 9 TER VW*
- *het jongste kind geniet onderwijs in België*
- *verzoekers zijn totaal verankerd*

Dat door de weigering van machtiging tot verblijf het gezin van verzoekers ten eerste wordt ontwricht.

"Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van

de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

" Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

Dat de belangen van de kinderen van verzoekers geschaad zijn bij het terug naar het land van herkomst moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VAV in te dienen.

Dat door de bestreden beslissing de kinderen zich persoonlijk gekrenkt en geschaad weten in hun persoonlijke ontwikkeling."

Gelet op hun onderlinge samenhang worden de middelen samen onderzocht.

3.2. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van "de" beginselen van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij laat na te expliciteren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Voor wat betreft de ingeroepen schending van het verbod van discriminatie en van het gelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat verzoekers zich in hun verzoekschrift beperken tot een loutere vermelding van het verbod van discriminatie en het gelijkheidsbeginsel, zonder evenwel aan te geven op welke manier deze door de bestreden beslissing geschonden worden.

Het middel is onontvankelijk in de mate dat verzoekers een schending aanvoeren van het verbod van discriminatie en van het gelijkheidsbeginsel.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Daarmee samenhangend houdt het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel in dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereidt en stoelt op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schendingen van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."*

3.4. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de

aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt evenwel toegestaan om die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De "*buitengewone omstandigheden*" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ...

Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend, aldus de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

3.5. De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekers. Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de gemachtigde derhalve over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verzoekers betogen dat de bestreden beslissing onredelijk is omdat geen rekening werd gehouden met alle voorgelegde elementen. Verzoekers wijzen op hun verblijf van 4 jaar in België, hun integratie, de scholing van de kinderen en het gegeven dat de asielprocedure meer dan één jaar heeft geduurd. Ze

vragen zich af welk element of samenhangende elementen dan wel kunnen leiden tot regularisatie en menen dat niemand nog kan voldoen aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde, binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid ter zake, rekening heeft gehouden met alle voorgelegde elementen, zoals door verzoekers aangegeven in hun aanvraag vermeld in punt 1.2., en daaromtrent omstandig heeft gemotiveerd zodat de redenen waarom de aanvraag ongegrond wordt verklaard duidelijk blijken.

De algemene kritiek dat geen rekening werd gehouden met alle voorgelegde elementen, mist dan ook feitelijke grondslag. Bovendien laten verzoekers na te concretiseren met welke precieze feitelijke gegevens er geen rekening werd gehouden, welke precieze feitelijke gegevens incorrect werden beoordeeld of op grond van welke precieze feitelijke gegevens de gemachtigde onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Met hun kritiek dat niemand nog in aanmerking kan komen voor een regularisatie van verblijf, geven ze aan geheel niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing, maar slagen ze er niet in de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

3.6. Vervolgens voeren verzoekers aan dat er niet afdoende wordt gemotiveerd waarom de aangehaalde elementen van integratie in België niet in ogenschouw worden genomen en niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden.

De Raad stelt vast dat de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, want inhoudt dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden wél werden aanvaard.

Verzoekers betoog als zouden er geen buitengewone omstandigheden zijn aanvaard, mist dus feitelijke grondslag.

3.7. Verzoekers betogen dat zij gedurende langere periode in afwachting waren een beslissing inzake hun aanvraag om medische regularisatie, vermeld in punt 1.2. Zij betogen dat er enkel rekening wordt gehouden met de duur van de asielprocedure en niet met de duur van de medische regularisatieprocedure.

De Raad stelt evenwel vast dat inzake de duur van de medische regularisatieperiode als volgt wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing: *“Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf.”* Verzoekers tonen niet aan dat deze motivering onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn.

Verzoekers betogen verder dat nergens wordt geargumenteed over de cumulatie van de voorgelegde elementen. De Raad stelt evenwel vast dat in de bestreden beslissing op cumulatieve wijze wordt gemotiveerd omtrent het verblijf van de verzoekers, de aangewende asiel- en regularisatieprocedures en de duur ervan en de daaruit voortvloeiende integratie van verzoekers. Verzoekers verduidelijken niet over welke andere elementen dan niet op gecumuleerde wijze wordt geargumenteed.

3.8. In de mate dat verzoekers verwijzen naar problemen in het herkomstland en stellen dat zij niet kunnen terugkeren, waarbij zij eveneens een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, merkt de Raad op dat verzoekers zich beperken tot summiere, vage, algemene en ongestaafde beweringen.

Verzoekers weerleggen hiermee niet de vaststelling in de bestreden beslissing: *“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grand voor regularisatie aanvaard te worden.*

Verzoeker haalt aan dat hij in het verleden is blootgesteld aan foltering en daar de lichamelijke gevolgen van draagt. Er wordt echter niet aangetoond waarom dit element een grand zou vormen voor regularisatie, er worden geen bewijzen voorgelegd die deze bewering staven, noch wordt er gemotiveerd waarom dit voor verzoeker een grand zou vormen voor regularisatie.”

Immers wanneer verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 14 januari 2013 een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, komt het aan verzoekers toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die

aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zullen worden blootgesteld aan een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Aldus kwam het aan de verzoekers toe om in hun aanvraag *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico lopen op een onmenselijke behandeling of foltering bij terugkeer naar hun land van herkomst, *quod non in casu*.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers n.a.v. hun twee asielaanvragen geen enkel concreet bewijs voorlegden dat zij zouden worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. Verder stelt de Raad vast dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in zijn beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 mei 2009 en 31 januari 2013 het asielrelaas als ongeloofwaardig bestempelde en oordeelde dat verzoekers geen enkel begin van bewijs bijbrachten, wat door de Raad bevestigd werd in arrest nr. 32.636 van 13 oktober 2009 en arresten nrs. 105.507 en 105.508 van 20 juni 2013.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.9. Verzoekers stellen dat door de bestreden beslissing het gezin van verzoekers ten eerste wordt ontwricht, maar verduidelijken deze algemene bewering niet nader. Waar ze wijzen op een lopende beroepsprocedure inzake de beslissing waarbij hun aanvraag om medische regularisatie werd afgewezen, stelt de Raad vast dat inmiddels de beroepsprocedure werd afgesloten door middel van arrest nr. 117 459 van 23 januari 2014.

Het gegeven dat het kind onderwijs geniet in België en dat het gezin verankerd is, houdt op zich geen ontwrichting van het gezin in. De gezinsleden worden door de bestreden beslissing immers niet van elkaar gescheiden. Verzoekers tonen niet aan dat het kind elders geen onderwijs kan genieten noch dat zij elders hun gezinsleven niet kunnen verder zetten.

Verzoekers verwijzen tenslotte naar artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag en menen dat de belangen van de kinderen worden geschaad door de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd: *“Wat de verwijzing naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag betreft, dient opgemerkt te worden dat niet aangetoond op welke manier dit artikel zou geschonden worden. Zoals reeds aangehaald, zijn het de ouders die verantwoordelijk zijn voor de situatie waarin het gezin zich bevindt. De loutere verwijzing naar dit artikel kan dan ook niet weerhouden worden als een grand voor regularisatie.”*

Ook nu moet de Raad vast stellen dat de verzoekers niet concreet aantonen op welke wijze de belangen van de kinderen worden geschaad door de bestreden beslissing, zodat zij zich in wezen beperken tot een vaag en theoretisch betoog. In elk geval ligt het belang van de kinderen in het volgen van hun ouders, wat door de bestreden beslissing niet wordt verhinderd.

3.10. Verzoekers tonen bijgevolg niet aan dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat *“De redenen die aangehaald worden om verblijf toe te staan zijn onvoldoende”*. Het zorgvuldigheidsbeginsel noch de materiële motiveringsplicht werden geschonden.

Verzoekers tonen ook niet aan dat de gemachtigde *in casu* een andere invulling aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”* zoals opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld. Er is geen schending van artikel 9bis aangetoond.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekers tonen niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

De aangevoerde middelen zijn, in zoverre ontvankelijk, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES